

Tomáš Špidlík, Z POKLADNICE OTCŮ
Je to mé tělo, kde mám schůzku s Bohem

Výjimečný nástroj pro nadaného hudebníka
Řehoř Nysský, O stvoření člověka

Celé tělo je utvořeno jako nějaký hudební nástroj. I zkušeným hudebníkům se často stane, že nemohou ukázat své umění, protože nástroje nejsou v dobrém stavu a vzpírají se jejich technickému mistrovství.

Když se nástroj poškodí opotřebením nebo rozbije v důsledku pádu, když je nepoužitelný, protože zrezivěl nebo byl napaden plísní, zůstává němý a nečinný, i kdyby na něj hrál mistr pišteckého umění. Stejně tak naše mysl prostupuje celý nástroj našeho těla a dotýká se každé z jeho částí těmi duševními schopnostmi, které jsou k tomuto účelu přirozeně určeny.

U těch částí těla, jež jsou v dobrém a přirozeném stavu, vykonává mysl svou obvyklou činnost, ale u těch, které jsou neschopné přijmout její zručný pohyb, zůstává nečinná a neúčinná.

Přirozenost mysli je totiž asi taková, že se drží v blízkosti těch částí těla, které jsou přirozeně v dobrém stavu, ale nespojuje se s těmi, které jsou tomuto stavu vzdáleny.

Nejkrásnější a nejsvrchovanější dobro ze všech je Božství. K němu směřují všechny věci mající účast na kráse. Proto tvrdíme, že i mysl, která vznikla podle obrazu toho, co je nejkrásnější, sama setrvává v kráse, dokud a nakolik je schopna zachovávat podobnost se svým vzorem.

Pokud se od něj vzdálí, je svlečena z krásy, do níž byla oděna. Řekli jsme tedy, že myslí je propůjčena krása podobností s prvotním vzorem krásy. Byla utvořena jako nějaké zrcadlo odrážející charakter toho, co se v něm zjevuje.

Na základě analogie tak usuzujeme, že se to má stejně i s přirozeností, kterou mysl řídí tedy s tělem.

Tělo se stává jakoby zrcadlem zrcadla a kráslí je ta krása, která je v něm přítomna, tedy duše.